

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10

ΚΕΣΤΕΡΙΚΟΥ Φ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλου

5 λεπτά 5

ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ Α'

ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακή 27^η Απριλίου 1903

ΓΡΑΦΕΙΑ: Οδός Οικονόμου αρ. 4 | ΑΡΙΘ. 333

ΜΩΣΑΪΚΑ

ΠΑΤΕΡ ΗΜΩΝ

Πατέρα μας, που κατοικείς παντοτινά στὴν Οὐράνια
Ὅχι γιατί γαρ εἶσαι, ἀλλὰ ἕκ' ἡν πλειότερὴ σου ἀγάπη.
Ποῦ ἔχεις ἅτ' ἐπὶ πρῶτα πλάσσει φηλὴν ποῦ κατοικοῦνε,

Πατρὸν τὸν σου τ' ἔνοικ' ἡ δόξα σου εἰς εἶναι
Ἄπὸ τῆν Πλάσι ἀλέκτρη, καθὼς προσημασμένον εἶναι
Νὰ διακλυθῆται ἀντίχρησι; ἵσ' ἡν πάντορὴ σου σέβη.

Τῆς φητιλέου σου εἰς ἔλθ' ἔντὸς μας ἡ βία σου.
Γιατί ἀπὸ μέρος μας ἔμελλε σ' αὐτὴ δὲν ἔμπορούμε
Σ' ἔμελλε ἐκείνη ἡν δὲν ἔλθ' ἔσο κι' ἡν προσπαθούμε.

Καθὼς οἱ ἄγγελοι σου ἔκει' τὸ ἴδιο βέλγημά τους
Θυτία τοῦ προσέριου, τὸ «Ὡσαννὰ» ἐνφ' ψάλλου,
Κι' οἱ ἀπόστολοι ἔπει' ἔς το κέρουσε, ἀπότο γὰρ τὸ δικό τους.

Χάρητε σήμερα σ' ἔμελλε τὸ ἐπιούσιο μάννα,
Ποῦ δίχως τοῦτο, ἀνάματι τέτοιος φρηχτῆς ἐρήμου.
Πισοδρομίζει ἡ ἐξιώτερος ἀγωνιστῆς τοῦ δρόμου.

Κι' ὅπως ἔμελλε πᾶσα ζημιὰ ποῦ ἐπὶ ἔλθ' ἕκ' ἡν ἔλλο
Τῆ συχωρούμε ἔπει' καὶ σ' ἔμελλε τυχούσε τῆν,
Πολυέπληχρη, μὴ βλέποντας τῆ λίγη μας ἄξι.

Τὸ θάρρος μας, ποῦ εὐκολα τὸ κάθε τι νικᾷ,
Μὴ ἀρήσῃ τὸν ἀρχαῖο ἐχθρὸ σὲ πειραχτὸν νὰ βάλῃ,
Παρ' ἄπ' ἐκεῖνον αἶσαε το, ποῦ ἐπιμονα τὸ σπρώχῃ.

(DANTE: PURG. XI. 1-21)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

— ΔΙΑ ΤΟΝ ΦΟΒΟΝ
ΤΟΥ ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΗΡΙΟΥ

«Λαμία, 23 Απριλίου. —
Πολύ σχολιάζονται μεταξύ
τῶν ἐνταῦθα πολιτικῶν οἱ
λόγοι τοῦ Βασιλέως εἰπόν-
τος πρὸς τοὺς παροισιασθέν-
τας βουλευτάς:

— «Ἡ δουλειὰ τῶν βουλευ-
τῶν εἶνε εἰς τὰς Ἀθήνας».
(«ΣΚΡΙΠ» 24 Απριλίου)

ΓΙΑΤΙ δὲν ἔρχονται οἱ βουλευταί, ἰδίως οἱ
Κυβερνητικοί, στὴν Ἀθήνα, γιατί κάνουν
τόσα νάξια καὶ τόσα τσακίσματα, ὅλοι τὸ γνω-
ρίζομεν. Θέλουν τὰ ρουσφετάκια τους οἱ κύριοι,
κι' ἐπειδὴ δὲν τὰ παίρνουν, μεταχειρίζονται ἕνα
εἶδος ἐκθιάσεως κατὰ τῆς Κυβερνήσεως.

— Δὲν μᾶς τὰ δίνεις, δὲν ἐρχόμαστε καὶ
'μεῖς! Κ' ἔτσι σ' ἀναγκάζουμε ἡ νὰ τὰ δώσης

για νάχῃς Βουλὴ, ἡ δὲν θάχῃς Βουλὴ καὶ θὰ
πέσης!

Καὶ ἡ Κυβέρνησις θὰ δώσῃ γιὰ νὰ κρα-
τηθῇ. Αὐτὸ πειὰ οὔτε τὸ συζητοῦμε κάν. Συ-
ζητοῦμεν ὅμως τὸ ἄλλο, τὸν τρόπον τῆς ἐκ-
θιάσεως—τὸν παραπολὺ ξεθωριασμένον ἀλλὰ
καὶ παραπολὺ ἀνανδρὸν τρόπον.

ΔΕΝ σὲ συμφέρει, κύριε, νὰ εἶνε ἡ Κυβέρμη-
σις σὰ πράγματα, γιατί δὲν ἐξυπηρετεῖ
τοὺς κομματικούς σκοπούς σου; Νὰ τὴν ρίξῃς.
Μὰ ἔχει ἔτσι κλέφτικα καὶ τσαρλατάνικα. Νὰ
τὴν ρίξῃς παληκαρία. Πολεμώντας σιτήθος μὲ
σιτήθος, κι' ἔχει ὑποχωρῶν καὶ κρυπτόμενος
στὶς χαράδρες τῆς ἐπαρχίας σου γιὰ νὰ μὴ σὲ
'βρίσκουν.

Αὐτὸ εἶνε τὸ καθήκόν σου καὶ γι' αὐτὸ σέ-
ψήφισε ὁ λαός. Γιὰ νὰ πολεμήσης, κι' ἔχει
γιὰ νὰ κρυφθῇς. Γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσης τὰ συμ-
φέροντά του, κι' ἔχει γιὰ νὰ κάνῃς τίς δουλί-
τσες σου.

Ἐπειτα ἀπὸ 'δῶ, χριστιανέ μου, δὲν σοῦ
εἶνε δύσκολο νὰ βρῆς καὶ καμμιά πρόφασι εὐ-
λογη γιὰ νὰ δικαιολογήσης τὴν ἀποστασία
σου! Οἱ Βούλγαροι!... Τὸ Ἐθνικὸν ζήτημα!...
Ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς Κυβερνήσεως!...
Τὸ οἰκονομικὸν τῆς πρόγραμμα!... Καὶ χίλια
δὺ ἀλλὰ πράγματα.

Ἐνφ' ἀπὸ 'κεῖ ποῦ κάθισαι ταμπουρωμένος
τί ἔχεις καὶ τί μπόρεις νὰ μᾶς πῆς; Τί
ἄλλο παρὰ πῶς δὲν ἔρχεται γιατί δὲν διώρισε ἡ
Κυβέρνησις τὸν κουμπάρου σου τελωνοφύλακα
ἡ τὸν ἀναδεξιμιό τοῦ κουμπάρου σου καντυλα-
νάφτη;

Κι' ἀξίζει τὸν κόπο—θὰ μπορούμε τότε νὰ
σοῦ ποῦμε καὶ μεις—νὰ μᾶς ἀλλάξῃς γι' αὐτὸ
τὸ σαμάρι ἀπὸ τῆ ράχι μας καὶ νὰ μᾶς ρίξῃς
ἴσως σὲ μεπλάδες καὶ σ' ἔξοδα νέων ἐκλογῶν;

ΕΔΩ εἶνε ἡ δουλειὰ σας, στὴν Ἀθήνα! Κο-
πιάστε, κύριοι! Ἐνόσω θέλετε Βουλὴν κι'
ἐνόσω σκοτονώσατε γιὰ Θεισμούς καὶ γιὰ Σύν-
ταγμα, ἔχετε ὑποχρέωσι νὰ τὰ περιφρουρεῖτε
καὶ ἔχει νὰ τὰ φέρετε ἀφρούρητα στὴν διάκρισι

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ
ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΔΗΜΟΣΙΕΥΣΑΝ ΟΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Ὁ ἀτυφύλαξ ποῦ συν-
έλαθε... τὴν δουκίτιδα
στὸ ὑπόγειο τοῦ Ρούκου.

Ἡ ὄδελφὴ τοῦ Βουλγά-
ρου Μυτώφ τὴν στιγμὴν
τοῦ μαχερῆσαι τίς βόμβες.

τῶν ὑπονομευτῶν τοῦ Συντάγματος!

Λησμονεῖτε τόσο γρήγορα ὅσα μᾶς ἐφωνά-
ζατε πρὸ τῶν ἐκλογῶν; Λησμονεῖτε πῶς ὑ-
πάρχουν κ' ἐδῶ καταχθόνιοι ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι
δνειροπολοῦν νὰ βλέπουν διαρκῶς κλεισμένη
τὴν Βουλὴν καὶ τὰ στόματά σας σφραγισμένα
μὲ βουλοκέρι, γιὰ νὰ μὴ μιλοῦνε, καὶ τὰ χέ-
ρια σας μωδιασμένα, γιὰ νὰ μὴ ψηφίζουνε;

Πῶς τὰ φήνετε τὸ Παλλάδιό σας ἔρημο;
Καὶ δὲν φρεῖσθε μήπως τὸ καταλάβουν καμ-
μιὰ νόχτα οἱ καταχθόνιοι αὐτοὶ καὶ κολλήσουν
στὴν πόρτα του κανένα πελώριο ἐνοικιαστήριον;

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ἜΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

„ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΔΡΑΜΑΤΑ“

Ζῶα, Ζῶα, Ζῶα! ὄριστε τὰ χάλια σας. Ἐνα Βα-
σιλικὸν θέατρον, πετὰ κλωστοῦδον ἕνα Βερναρδάκην
ὁ ὅποιος εἶνε θανμάσιος διὰ νὰ μᾶς δώσῃ τὰ Βυ-
ζαντινὰ θεάματα. Ἐνα Βασιλικὸν θέατρον μὲ Βλά-
χους, εἶνε ἀδύνατον νὰ μᾶς δώσῃ ἕνα ἀρχαῖον δρά-
μα. Τόσοι καλλιτέχναι καὶ τόσοι σοφολόγοι, εἶνε
ἀδύνατον νὰ μᾶς δώσουν μίαν καλλιτεχνικὴν
εἰκόνα. Καὶ ἔρχεται ὁ Τρουφιῆ νὰ περάσῃ ὀλίγας
ἡμέρας ἐδῶ καὶ εἰς τὴν Γαλλικὴν Σχολὴν μὲ τὰς
μαθητριάς τοῦ Ὠδεῖου ἡ κάθε ἄλλα θηλικὰ, ἀμέσως
συλλογίζεται νὰ κάμῃ μὲ τὰ τωρινὰ μας σώματα,
καλλιτεχνικὰ συμπλέγματα ἀναπαριστῶντα ἀρχαίας
εἰκόνας. Καὶ αὐτὰ γίνονται ἐντὸς στενοῦ κύκλου, καὶ
δὲν τὰ βλέπουν οἱ πολλοί, καὶ κανεὶς δὲν διδάσκει

τίποτε, και τίποτε δεν επιχειρείται, και κανείς δεν συνδυάζει τās ιδέας και τὰ πράγματα διά να μιμηθῆτι. Ένας φίλος μου ήθελε να δημοσιεύσῃ, ότι ἐγώ τὰ φωνάζω αὐτά, δέκα ἔτη τώρα. Τοῦ εἶπα: Έμένα δεν μου ἀρέσουν αὐτά, εἶνε περὶ τὸν, τὰ γράφω μόνος μου.

Αερολόγοι λοιπὸν εἶνε οἱ φωνάζοντες και θέλοντες να σὰς ἀνοίξουν τὰ μάτια διὰ να κατορθώσετε να τὰ ἐννοήσετε; Αερολόγοι εἶνε οἱ καταβαρῶντες διὰ να σὰς μάθουν πὼς να τὰ πλησιάσετε να τὰ κάμετε; Καὶ τρελλοὶ εἶνε κῦρ Στέφανε, οἱ φωνάζοντες διὰ τὰς παραστάσεις τῶν ἀρχαίων δραμάτων; Βέβαια εἶνε τρελλοὶ. Ἄλλ' ὅταν εἶβῃ ὁ Τζουζιέ και εἶπῃ, ότι δυνατόν να γίνουν ἀρχαῖαι παραστάσεις, τότε τὸ ἄλλο πρῶτ' ἀρέσῃς, ἐπιχίσετε σεῖς οἱ ἴδιοι να θέλετε να τὰ ἐπιχειρήσετε και να τὰ κάμετε ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας, χωρὶς να ἔχετε σκεθῆ ποτέ σας τίποτε, χωρὶς να δύναιθε να κάμετε τίποτε, χωρὶς να σὰς εἶνε δυνατόν να ἐννοήσετε ἀπολύτως τίποτε, και ἢ να μῆς κουβαλήσετε ξένους θιάσους να κάμουν ότι τὸς κατεβῆ, ἢ να τὰ κάμετε μόνοι σας και να καταδιβάτε τὰ ἔξιστα μέχρι τ' ἑαυτοῦ σας και να τὰ κομικίζετε και να τὰ ποδοκυλίετε. Ἀρέσῃς ἐπεφοίτησεν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, και εἶνε ἐτοιμοὶ οἱ τοῦ Βασιλικῆ, ἀφοῦ ἔτελει ὡσαυτὸν τὸν Νέον κόσμον να ριχθῶν και εἰς τὸν Παλατόν. Καὶ εἰς παραστάσεις ὅπου οἱ κτρωὶς κωμικεῖται ἕνας Μιστριώτης και ἐνταφιάζεται ἕνας καλλιτέχνης σὺν τὸν Χρηστομάνον, θέλουν οἱ θεατῶνα να δείξουν τὸ ἀνάστημά τῶν.

Καταλάβετε το, καταλάβετε το, καταλάβετε το, Στέφανοι. Εἶνε ἀδύνατον να κάμετε τίποτε ἄλλ', παρὰ να ἐξευτελίσετε τὸ ἔθνος σας, φέροντες ξένους θιάσους να παραστήσουν τὰ ἰδικὰ μας ἔργα, να τὰ παραστήσετε ἀραβες, βάρβαρον, ἐνῶ εἶθε μόνον σεῖς τοιοῦτοι— ἢ να ποδοκυλίετε και αὐτὰ εἰς τὸ οἶκτρον και κομικὸν σημεῖον, ὅπου ὀθεῖτε και κάθε ἄλλο, πρὶν σὰς ἀνοίξουν τὰ μάτια, πρὶν σὰς μάθουν τί ἔχετε να κάμετε, πρὶν σὰς δείξουν πὼς θα τὸ κάμετε.

Μάθετέ το ἀπὸ τώρα. Ἐάν φέρετε ξένους θιάσους, να παίξουν ἀρχαῖα δράματα ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν ἐρειπίων, εἰν ἀπίμαστο τὸσον τὴν πατρίδα σας και μῆς καταστήσετε ἀδύνατον να συναντήσωμε ἕναν Ἑὐρωπαῖον, χωρὶς να μῆς ἀνεβαίνει τὸ αἷμα εἰς τὸ πρόσωπον, θὰ ἀκούσετε μιᾶν κλαυθῆν διαμαρτυρίας ἐν μέσῳ τοῦ θαυμασμοῦ σας. ἢ ὅποια δεν θα χαλάσῃ μόνον τὸ ἰδικὸν σας γένει, ἀλλὰ και τῶν κτρωῶν ξένων σας— μολοντι δεν πταῖουν τίποτε οἱ ἄνθρωποι, ἀφοῦ σεῖς οἱ τῆχες ἀπὸ πίσω τῶν μῆς τοῦσπαρουσιάζετε τοιοῦτους— και θὰ ἐνοησθε τότε στρογγυλότατα, ότι οὔτε σεῖς, οὔτε αὐτοὶ, θὰ μάθετε ἔμῃς, Ἑλλήνων καὶ. Δυνατόν να εἶνε οἱ Ἑὐρωπαῖοι ὅσον θέλετε μεγάλοι, ἀλλὰ και ἐμεῖς τέλως εἰμεθα ἄνθρωποι με μάτια και βλέπομεν εἰς τὸ σπῆτι μας καλῆτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον.

Ἀρχαῖα δράματα κῦριοι— μάθετέ το ἀπὸ ἐμένα— μόνον Ἕλληνες δύνανται να διδάξουν και μόνον Ἕλληνες δύνανται να παραστήσουν. Τὰ πάντα τῶν παραστάσεων αὐτῶν δύνανται να γίνουν ἐδῶ ἀπὸ Ἕλληνας. Ἄλλ' ἔστω και καλῆτερον, να βοηθήσουν οἱ Ἑὐρωπαῖοι, εἰς τὰς καλλιτεχνικὰς λεπτομερείας μόνον και μόνον.

Πρέπει τέλως εἰς ἔξ ἡμῶν, περιηρονῶν κάθε κίνδυνον Ταρταρισμοῦ, να ἀναλάβῃ να προστατεῦσῃ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ: τὴν τιμὴν και τὴν ἀξιόπρεπείαν και τὴν εὐφροσύνην και

τὴν ἱκανότητα πρὸς κάθε τι και πρωτίστως πρὸς τὸ Ὄραϊον.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΠΑΠΠΑΔΙΑ

Ὁ καλὸς μου ὁ παππᾶς ἐπυνεῖθε να λέγῃ: τὸν πλητίον ν' ἀγαπᾶς — τὴν ἀθέτη και κλαίει! Ἄπ' τὴν ὥρα τὴν κακὴ πού τὸν ἔκουσα, ὠμίμενα! λές με πότισαν ρακὴ και φιλιέμαι ἀπὸ καθέναν. Τί να κάνω, βρε παιδιά; τὸ ἔλεγον και σ' ἄλλα χρόνι πὼς γενᾶ ἡ παππαδιά τοῦ διαβόλου τὰ ἐγγόνια!

JUDAS ERRANT

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΜΑΣ

Φίλτατε Νουμά»

Ἄς να μᾶς φταῖνε για τὴ σαπίλα και τὴν ἀπροσδιόριστη ἐκείνη σιχαμερὴ και σαλκοειδῆ κατάσταση, ὅπου βρίσκονται ὅλα μας τὰ πράγματα και ὅλες μας οἱ ἰδέες, μονάχα οἱ ἐσπεριοειδεῖς τοῦ κ. Γιαννοπούλου (βλέπε «Ἄστου») ἢ μήπως ἀραγε και οἱ ὑπερβολικὰ και ψευδῶς ἑλληνικοειδεῖς;

Ἑλληνικὴ τέχνη, τὸ καταλαβαίνω. Ἑλληνικὴ ἐπιστήμη, ποίηση, μουσικὴ, ἐπίσης. Ἄλλὰ Ἑλληνικὴ θρησκεία, τί εἶδος; ζῶο εἶνε τοῦτο πού ὁμολογεῖ ὁ κ. Γιαννοπούλος, πὼς εὐχαρίστως θὰ τὸ ἔβλεπε να γεννηθῆ; Ὁ ἴδιος παραπάνω μᾶς εἶπε ποῖα εἶνε ἡ φύσις καθέ θρησκείας. Καὶ τῆς καθαρῶς Ἑλληνικῆς δὲ θὰ ἦταν ἡ ἴδια; Δὲν πρέπει λοιπὸν στὸν τόπο αὐτῆς πού ἔχουμε, πού εἶνε ἀρκετὰ παλαιὰ και εἶνε σὺν να μὴν εἶνε, να θέλῃ να φέρῃ δικὴ του καινούργια.

Ἄν με τὸ: «Ἑλληνικὴ θρησκεία» ἐννοεῖ τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως, τὴ γενικὴ ἀναξίθηρησκεία, τὴν κυριαρχίαν τῆς Ἑλευθερίας και τῆς Ἀλήθειας, τότε τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει και ὁ πόθος του εἶνε και πόθος καθέ φιλελεύθερης καρδίης. Αὐτὸ εἶνε τὸ γένος τοῦτο οὐκ ἐκπορεύεται εἰμὴ διὰ γενικὸν γρεμισμοῦ. Μπαλώματα και στηρίγματα και ἀδιαφορίαν ἐπ' ἀπειρον και ρηνοσπαστίας και τέτοια δεν ἐπιδέχεται, δὲ γιαντρεύεται μ' αὐτά. Ἄν μπορού-

σαμε ἀντὶς θρησκοὶ να εἶμαστε Χριστιανοὶ πραγματικοὶ, ζυμωμένοι με τὴν Ἀγάπην, θὰ τὸ νύχῃ μου μὴ μου τὴν καρδιά. Δὲν μπορούμε; πᾶσι καλά. Ἀφοῦ ὅμως μᾶς λείπει ἡ οὐσία, ἀφοῦ τὴν ἀληθινὴ μορφή τοῦ Χριστιανισμοῦ δὲ θέλομε να τὴν ἀντικρύσωμε, ποῖο λόγο ἔχουν για να στέκουν ἐκκλησιᾶς και Βυζαντινὴ μουσικὴ και δεκαρολογία και ῥάσα και καλυμάχια και κερὰ και λιθάνια και μοναστήρια τῆς Πεντέλης;

Μῆτε ἐκκλησιᾶς να ἔχουμε, μήτε παπάδες, μήτε κῆρυκες και αἰδουσιωτάτους και θρησκείες. Αὐτὸ να εὐχρησθῶμε. Νά, τὸ Εὐαγγέλιο, ὄχι κανενὸς παπᾶ, ἀλλὰ τὸ καθαρὸ τυπωμένο Εὐαγγέλιο. Καθέναν εἶνε ἐλεύθερος να τὰγοράσῃ, σὸποια γλώσσα θέλει, να τὸ μελετήσῃ, να ἐγκολπωθῆ ἢ να ποικηρῆ τὰ ὅσα λέγει. Ὅπως τὸν φωτίσῃ ὁ Θεός. Καὶ εἶνε ἐλεύθερος, εἰν τὸν παρακινεῖ ἡ καρδιά του να κατηγήσῃ τίς πεποιθήσεις του και στὸν γείτονα του ἢ στὸν φίλο του. Κι ὁ κ. Γιαννοπούλος μπορεῖ ἐλεύθερα χωρὶς να νοιάζεται για τοῦς δούλους Ἑλληνας, να καταστήσῃ μιὰ δικὴ του καθαρῶς Ἑλληνικὴ θρησκεία. Ἐνας περιορισμὸς μόνον θὰ μᾶς χρειάζεται τότε, ἀφοῦ μᾶς διδάξει ἡ Ἱστορία τὸ τί μπορεῖ να γεννηθῆ ξανά ἀπὸ μιὰ τέτοια κατάσταση, να φροντίσῃ δηλ. ἡ Κοινωνία με τὰ κατάλληλα μέτρα, ὥστε να μὴ σκανοῦν πειὰ στὸν κόσμο Νύχτες τοῦ Ἁγ. Βαρθολομαίου και Ἱερὰ Ἐξέτασι και Γοιακονταεῖς πόλεμοι και διωγμοὶ τῶν Albigeois και Ὑπατίας σφύμεναι στοῦς δρόμους και Εἰκονομάχοι με Εἰκονοφίλους και Ἀλέξανδρο Βαργίαι, ἀντίχριστοι ἀντιπρόσωποι τοῦ Χριστοῦ.

Αὐτὸ να εὐχρησθῶμε, ὅσο κι' εἰν φαίνεται ὄνειροπόλημα. Ἄν εἶμεθα ἔθνος ὄλο ἀπὸ καλλιτέχνας, τότε θὰ ἔπρεπε μονάχα τὸ Ὄραϊο να μᾶς ἀπασχολῆ, ὅπως τὸν κ. Γιαννοπούλου. Ἐπειδὴ ὅμως εἶμεθα ἀπὸ ποικίλη πάστα και δεν μπορούμε να διαφοροῦμε για τὰ πράγματα πού μᾶς τριγυρίζουν, γι' αὐτὸ πρέπει ὁ πατριωτισμὸς μας να ἔχῃ κι' ἄλλα ἰδανικὰ, να μεταχειριζόμεσθε τὸ φτυάρι τοῦ καθαρισμοῦ κ' ἐξω ἀπὸ τὸν κύκλο τοῦ Ὄραϊου.

Ἰδικός σας
I Γ. Σταυροπούλος

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμά» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων και εἰς τὰ κιόσκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὁμονοίας, Ἐθνικῆς Τραπέζης, Βουλῆς και Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

(1)

H. G. WELLS

Η ΘΛΙΒΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΝΟΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΥ ΚΡΙΤΙΚΟΥ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΠΟΡΙΩΤΗ

Ἡμουν - θὰ τὸ μάθετε ἰδέσῃς γιατί δεν εἶμαι πλέον— ὁ Ἐγέρτ Κράδδοκ Κῶμμιν. Τὸ ὄνομα δεν ἄλλαξε. Εἶμαι ἀκόμα (σῶσέ με, Θεέ μου!) δραματικὸς κριτικὸς εἰς τὸν «Πύρινον Σταυρόν». Τί θὰ εἶμαι; σὲ λίγο, δεν τὸ ξέρω. Γράφω με μεγάλην ταραχὴν και σύγχυσιν φρενῶν. Θὰ κάμω, ὅτι μπορῶ για να ἐξηγηθῶ καλῶ, εἰν και εὐρίσκω φοβερὰς δυσκολίας. Πρέπει να κάνετε λιγάκι ὑπομονή, μαζὴ μου. Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος ὅσον πηγαίνει και χάνει τὴν αὐτότητά του, δυσκολεύεται φυσικὰ να ἐκφραθῆ. Θὰ σὰς τὸ σαφηνίσω τελείως σὲ μιὰ στιγμῆ, ἅμα μὴ μὰ φορὰ στὸ δρόμο τῆς διηγῆσεως. Σταθήτε να δοῦμε— πού εἶμαι. Ἦθελα νᾶξερὰ κ' ἐγώ. Ἄ! ναί, τὸ ἤρα! Στὸ διάβολο ὡτὸ τὸ ἐγώ! Εἶμαι: ὁ Ἐγέρτ Κράδδοκ Κῶμμιν.

Σ' ἄλλην ἐποχὴν δεν θὰ μου ἀρεσε να γράφω ἔτσι ὄλο με «ἐγώ» ὅπως ἐξ ἀνάγκης θὰ γράφω αὐτὴν τὴν ἱστορίαν. Εἶνε γεμάτη ἀπὸ «ἐγώ» ἐμπρὸς και πίσω, θηρίον τῆς Ἀποκαλύψεως— ἐκεῖνο με τὴν κεφαλὴν ὡσεὶ μύσχου, ὑποθέτω. Ἄλλὰ τὰ γούστα μου ἄλλαξαν ἀφ' ὅτου ἔγινε δραματικὸς κριτικὸς κ' ἐσπούδασα τοῦς μεγάλους διδασκάλους τοῦ κλάδου τοῦτου — τὸν Α. Γ. Β., τὸν Ν. Σ. Α., τὸν I. Μ. Δ. και τοῦς ἄλλους. Ὅλα ἄλλαξαν ἀπὸ τότε. Τοῦλάχιστον ἡ ἱστορία ἀφορᾶ τὸν ἑαυτόν μου— ὡσεὶ ὑπάρχει κῆποια δικαιολογία για μένα. Καὶ πράγματι δεν εἶνε περιουτολογία αὐτὸ πού γράφω, διότι, ὅπως σὰς λέγω, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ ταυτότης μου ὑπέστη τελείαν ἀλλοίωσιν.

Ἐκείνη ἡ περασμένη ἐποχὴ!... Ἡμουν— ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις— ὅπως οὐδὲν εὐπρόσωπος νέος, ὅπως οὐδὲν ἐντροπαλὸς— μ' ἀρεσε τὸ σταχτερὸ γρῶμα στὰ ρούχᾶ μου, μόλις πού φύτρωνε τὸ μουστακί μου, εἶχα πρόσωπον «προκαλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον» και ἕνα ἑλαφρὸ τραυλισμα πού τὸ εἶχα κολλῆσει στὰ μικρᾶτά μου ἀπὸ ἕναν συμμαθητήν. Ἡμουν ἀρραβωνιασμένος μ' ἕνα πολὺ ὁμορφο κορίτσι, τ' ὄνομά του Δέλια. Νεαρωτάτη κόρη ἦτον— πούνε τὰ σιγαρέττα μου;— και μ' ἀγαποῦσε διότι ἤμουν ἀνθρωπεμμένος και ἰδιόρρυθμος. Τῆς ἔκαμα ἐντύπωσιν καθ' ἕνα τὸ Ἄρνιον— ἐξ αἰτίας τῆς τραυλότητος, πιστεύω. Ὁ πατέρας τῆς, διακεκριμένη αὐθεντία εἰς τὸ ζητήματα τῶν γραμματοσῆμων. Ἐκείνη, ἐδιάβαζε πολὺ εἰς τὸ Βρετανικὸν

Μουσεῖον. (Ἐξῆχος τόπος για ζευγάρωμα τῶν φιλολογοῦντων νέων, αὐτὸ τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον— διὰ περισσοτέρως πληροφορίας διαβάστε τὸν Γ. Ἐτζεστον και τὸν Χάντλο Μὰκ Κάρθου και τὸν Τζέισινγκ και τοῦς λοιπούς). Ἀγαπήμασθε κατὰ τὸν πνευματικὸν μας τὸσον, και ἐπῆραμεν τὰς λαμπροτάτας τῶν ἐλπίδων. (Ὅλα πᾶνε τώρα). Καὶ ὁ πατέρας τῆς μ' ἐσυμπαθοῦσε, γιατί ἐφαινόμουν εἰλικρινῶς πρόθυμος να τὸν ἀκούω να μιλῆ για γραμματοσῆμα. Δεν εἶχε μητέρα ἐκείνη. Μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶχα τὰ εὐτυχέστερα σχέδια πού μπορεῖ νᾶχῃ ἕνας νέος. Δεν ἐπήγαινα καθόλου στὰ θέατρα ἐκείνη τὴν ἐποχὴ. Ἡ θειά μου ἡ Καρλόττα πρὶν πεθάνῃ, μου εἶχε πῆ να μὴν πηγαίνω.

Ὁ Μπάρναμπης, ὁ ἀρχισυντάκτης τοῦ «Πυρίνου Σταυροῦ», μ' ἔκαμε— μ' ὅλες τὰς σπασμοδικὰς μου προσπάθειας για να ξεφύγω— δραματικὸν κριτικὸν. Εἶνε ὄραϊος, εὐφροστος ἄνδρας, ὁ Μπάρναμπης, μ' ἔκα τεράστιο κεφάλι με μαῦρα σγουρὰ μαλλιά και πειτακούς τρόπους, και μ' ἐστάκωσε στὴ σκάλα πού πήγαινα να δῶ τὸν φίλον μου Οὐίμπλη. Εἶχε γευματίσει, και ἦτον παραπάνω ἀπὸ τὸ σύνθηες διαχυτικός.

— Γεῖ σου Κῶμμιν! εἶπε. Νά, ὁ ἄνθρωπος πού μου χρειάζεται!

Μ' ἀρπαξε ἀπὸ τὸν ὄμο, ἀπ' τὸ γαιά, ἀπὸ κάπου ἐπὶ τέλους, μ' ἔσυρε ἀπάνω στὸ μικρὸ διάδρομο και μ' ἐπέταξε ἀπὸ πάνω ἀπ' τὸ καλὴ τῶν ἀχρηστῶν χαρτιῶν στὴν